

תת"ע 8387/08/18 - מדינת ישראל נגד צפרירה לוגסי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 8387-08-18 מדינת ישראל נ' צפרירה לוגסי

בפני	כבוד השופט מגי כהן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	צפרירה לוגסי
נאשמת	
הכרעת דין	

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום לפיו בתאריך 06/07/17 בשעה 13:47, נהגה ברכב פרטי מסוג פיאט,

מ.ר. 5898111, בצומת הרחובות רזיאל והחשמונאים בעיר נתניה ובעת שהרכב היה בתנועה השתמשה בטלפון שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

הנאשמת כפרה בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום ומסרה,

"כל העניין של הפניה אלי, לא נגעתי בטלפון, הייתי בשעת שיחה, היתה דיבורית באוטו. הוא פנה אלי בנימה אישית, בהתחלה, ובגלל שלא זרמתי איתו נתן לי דוח כזה. אמרתי לו שהוא צודק מהפחד, חתמתי ויצאתי. לא מוכנה לשלם על משהו שלא עשיתי הלא עוול בחפי."

פרשת התביעה:

רס"ב אבנרי יצחק, ערך דוח- ת/1 שירטוט- ת/2.

העיד על פי הכתוב בדוח. סיפר כי הנאשמת נהגה לבדה ברכב עד רחוב רזיאל מצפון לדרום. הוא עמד ביציאה מרחוב חשמונאים והבחין בה בעת הנסיעה, באופן ברור במרחק של 10 מטר, אוחזת במכשיר פלאפון נייד בצבע שחור ביד ימין, כאשר היא מביטה לעבר המכשיר וביד שמאל אוחזת בהגה.

בעקבות זאת, נסע אחריה תוך שמירת קשר עין, עד עצירתה ברחוב רזיאל מכיוון דרום והסביר לה כי מדובר בעבירה חמורה ובתגובה השיבה "אתה צודק. אתה יכול לוותר לי? למה אתה רושם דוח? רציתי לחבר אותו" (עמ' 4 ש' 3).

העד שרטט היכן עמד ואת מקום עצירת הנאשמת והסביר שהגיע עם ניידת לצומת, מכיוון מערב למזרח והנאשמת חלפה מצפון לדרום, במרחק של 10 מטר.

השוטר הסביר כי עד לעצירה חלפו 15-20 מטר וטווח ראייתו אליה היה 10 מטר לערך.

ביחס לטענת הנאשמת כי השוטר ביצע פניית פרסה לכיוונה מכיוון קופת החולים, חזר השוטר על כך שאינו זוכר את האירוע ונצמד לרשום בדו"ח. לדבריו לא היו שאלות מקדימות אליה כשעצר אותה.

פרשת ההגנה:

הנאשמת בחרה להעיד.

העידה כי נסעה מצפון לדרום והשוטר נסע מדרום לצפון. השוטר ביצע פניית פרסה ברחוב החשמונאים ונסע אחריה, קרא לה ברמקול לעצור בצד ושאל אותה מה שמה ובת כמה היא, מסר לה שאסור לגעת בנייד בשעת הנהיגה, הנאשמת הייתה באמצע שיחה אם כי לא הייתה צריכה לגעת בטלפון. השוטר ישב ברכב, לקח לה את הרישיון, בדק אותו כ-40 דקות, נתן לה דו"ח, ציינה שהבחינה שהשוטר עצבני והיא חתמה לו אם כי לאחר מכן חזרה בה.

ציינה כי בתאריך ובשעה המצוינים בדו"ח נסעה ברחוב רזיאל, הראות הייתה תקינה, אך הפלאפון

אינו בצבע שחור כפי שציין השוטר אלא לבן.

הנאשמת העידה שרכבה חדש, קיבלה אותו שבוע לפני האירוע וכי לטלפון יש "חיבור קונקשן" לרכב והגישה תמונות ובהם לוח מכוונים ופיקוח הגה והסבירה כי כשהיא רוצה לחייג היא לוחצת על לחצן.

הנאשמת אף טענה שהשוטר שאל אותה שאלה אישיות ולא דברים שקשורים לחוק ולתפקידו ומבחינתה זה בן אדם שמנסה "להתחיל" איתה וכשהבין שהיא לא "זרמה" רשם לה את הדו"ח.

ציינה כי שקלה לפנות למח"ש אך בחרה בשלב זה שלא בשל היותה עסוקה בלימודים.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדותם של עד התביעה והנאשמת, התרשמתי מהופעתם לפני ועיינתי במסמכים שהוגשו, שוכנעתי מעל לכל ספק סביר כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום וזאת לאחר שהזהרתי את עצמי כי מדובר בעדות יחידה במשפט פלילי ואנמק.

אין מחלוקת לגבי התרחשות האירוע, שהנאשמת הייתה במקום, בזמן, נהגה ברכב וניהלה שיחת טלפון כפי שמסרה בגרסתה. טענה כי לא החזיקה בטלפון כשהרכב בתנועה כי ברכבה מורכבת מערכת ואין לה צורך לגעת בטלפון.

לנאשמת טענות נוספות, הקשורות להתנהגות השוטר ביחס לשאלות שהפנה אליה ובכך לטענתה הוא ניסה ליצור איתה

קשר אישי.

הנני נותנת אמון מלא בגרסת עד התביעה, אשר מתאר באופן מפורט את השתלשלות העניינים וכי ראה את הנאשמת אוחזת במכשיר הטלפון בעת הנהיגה ביד ימין כשידה השמאלית על ההגה. מדובר בעדות עקבית וברורה.

העד ציין את מיקומו, המרחק ממנו הבחין בעבירה של כ-10 מטרים, מרחק עצירתו של רכב הנאשמת, כי היה עמה בקשר עין רציף עד עצירת הנהגת על רחוב רזיאל מכיוון דרום. מעדותו ניתן להסיק כי העד התרכז בנאשמת ובפעולותיה שכן חלפה ממולו.

הנאשמת אף ציינה כי היא הייתה באמצע שיחת טלפון ובתגובתה הראשונית לדו"ח מסרה, **"אתה צודק. אתה יכול לוותר לי? למה אתה רושם דוח? רציתי לחבר אותו"** ובכך קושרת את עצמה לביצוע העבירה.

טענת הנאשמת שחתמה על הדו"ח מתוך פחד אינה מתיישבת עם העובדה שהיא אף ביקשה לוותר על הדו"ח.

הנאשמת לא הכחישה את מה שמסרה בתגובתה, אלא רק הכחישה את חתימתה על הדו"ח, אולם גם בעניין זה סתרה את עצמה כאשר מסרה בעדותה הראשית והנגדית שחתמה על הדוח ולאחר מכן חזרה בה.

בניגוד לגרסתו של השוטר טענה הנאשמת כי השוטר הגיע מולה וביצע פניית פרסה, יחד עם זאת היא לא ציינה באיזה שלב היא הבחינה בשוטר וזאת בעוד שהשוטר נוסע אחריה.

בכל אופן, אין מחלוקת לגבי התרחשות האירוע, העובדה שהשוטר ביקש ממנה לעצור ועקב אחריה. המחלוקת כפי שצינתי הינה אך ורק באשר לשימוש בטלפון באמצעות דיבורית.

טענת הנאשמת כי ברכבה מערכת חיבור לטלפון, אין בה כדי לשלול אפשרות שהיא החזיקה בטלפון, עובדה שהנאשמת בתגובתה לדו"ח ציינה בין היתר **"רציתי לחבר אותו"**.

טענות נוספות של הנאשמת באשר להתנהגות השוטר, שפנה אליה בנימה אישית, שאל שאלות אישיות ולהגדרתה ניסה "להתחיל" איתה התגבשו לאחר שהשוטר הבחין בביצוע העבירה ועצר אותה ובכך אינן קשורות לביצוע העבירה עצמה.

מגרסתה של הנאשמת עולה כי השוטר שאל שאלות הקשורות לביצוע העבירה, דרש פרטים כגון שם וגיל ומיד אמר לה האם היא יודעת שאסור לה לגעת בנייד בשעת נהיגה.

בכל אופן כאמור, אין בכך כדי לקבוע מסמרות בעניין זה ופתוחה לנאשמת הדרך לפנות לכל גורם שתמצא לנכון.

לאחר ששקלתי את כל הנתונים הנ"ל, הנני קובעת כי התביעה הוכיחה מעל כל ספק סביר את יסודות העבירה ואני מרשיעה את הנאשמת בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ב אב תשע"ט, 13 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.

חתימה

ניתנה היום, ט' אלול תשע"ט, 09 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.